

Logos

Bragagiu

Cuvântul îmbracă pământ
Și hatul plânsului de-argilă
Ca să renască-apoi un cânt
Țesut în slovele de Milă.

A ridicat un corp plăpând,
Fire din fire de țărână
Să pună-n suflet și în gând
Înțelepciunea de Lumină.

Luă o pojghiță de lut
Neputincioasă ce se știe
În cuvântat de început
În Viață-ntreagă s-o învie.

Păstrând în sângele-i dureri
Strânse din orice doleanță
Din lumea fără de puteri,
Fără o clipă de Speranță,

Cu versul cugetului stins
În slăbiciuni de neputință,
El luminează acest cuprins
Doar c-un grăunte de Credință.

Semința nu a putrezit
Ci-a dat din inimă lăstarul
Care a șters și-a înverzit
Nelibertatea și amarul.

Prin nopțile de amăgiri
Cuvântu-n cer porni să urce
Ca să-nflorească trandafiri
Pe moartea lemnului de cruce.

Să treacă bezna de păcat
Pământurile ce adună
În veșnicie înălțat
Cu tot cu huma împreună.

Chemând din chinuri de abis
Oameni deprinși doar ca să moară
Acolo unde nici un vis

Nu-i înălța odinioară.

Sădind cu fire de răsad
Oricare bulgăre de fire
De-al înălța din trai de iad
În Viața dalbă de Iubire.

Ca eu din scâncet fără dor
Și-un boț îngrămădit de frică
Să aflu - un învingător
Cum peste moarte se ridică!
Victor Bragagiu